

De Rode Lantaarn (4)

EERST LOPEN EN DAN EEN PANNENKOEK

Tekst: Wim De Jonge / Foto's: Reporters

PIETER DESMET EN VEERLE DEJAEGHERE ZIJN DE SNELSTE MODDERDUIVELS OP BELGISCHE CROSSPADEN. MAAR WIE ZIJN DE LOPERS IN DE ACHTERHOEDE? *RUNNER'S WORLD* TREKT MET EXTRA LANGE SPIKES NAAR DE **CROSS VAN UITBERGEN**. BLIJFT DE RODE LANTAARN OOK SCHITTEREN MET MODDERSPATTEN OP?

Vijf dagen en acht uren. Zo lang deed *charity runner* Lloyd Scott enkele jaren geleden over de marathon van Londen. Hij droeg dan ook een oud en vooral bijzonder zwaar duikerspak. Van een fenomenale rode lantaarn gesproken.

Ondanks Lloyd Scott en ondanks de wereldrecords van Khalid Khannouchi, Ingrid Kristiansen en Paula Radcliffe associeer ik de marathon van Londen vooral met één, misselijkmakend beeld. Wanneer en wie het was, ben ik vergeten. Het was alleszins een atleet die spurtte voor een verdienstelijke plaats en eindtijd. Direct na zijn aankomst zoomde de camera heel close op hem in. Hij bracht zijn handen in de zij, boog lichtjes voorover en *bwaak*, met een bliksemsnelle stootreflex

Rode lantaarn
Marcel Duffeleer
(links) en Marcel
Swalens.

van zijn lichaam vloog zijn maaginhoud op de Londense kasseien.

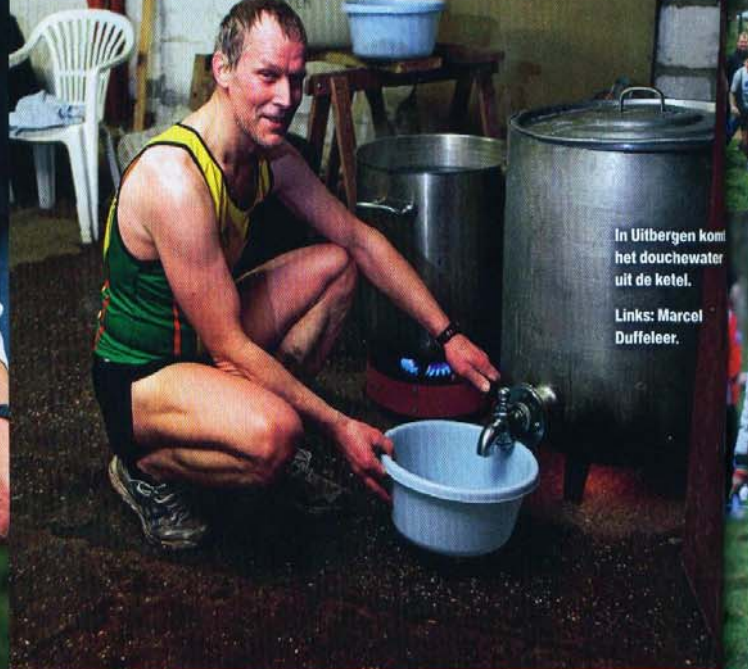
Livetelevisie zonder schaamte. Ik word er niet vrolijk van. Evenmin heb ik genoten van de laatste recordpoging van Haile Gebrselassie in de Verenigde Arabische Emiraten. Wat joeg Haile daar na in de woestijn rond Dubai? Niets meer dan een walgelijk hoge premie, één miljoen dollar. Ik wéét dat Gebrselassie met zijn geld veel goeds doet in Ethiopië. Dat hij scholen bouwt, bedrijven opstart, een grote familie te onderhouden heeft. Maar wat stelt de marathon van Dubai voor? Evenveel als een zege van Tom Boonen in de Ronde van Qatar (al moest Gebrselassie nog altijd wel de volle 42,195 kilometer afleggen en niet de prutsafstandjes die het peloton voor de wielen kreeg). Lopen voor schandalig veel geld: ik word er niet vrolijk van.

VAL-systeem

'Waar moet ik mijn inschrijvingskaartje afgeven?' De man die de drankbonnetjes in de kantine verkoopt, bekijkt me alsof ik net in originele taal uit de Koran heb geciteerd. Gelukkig is er een vriendelijk iemand die me nog eens duidelijk het systeem van inschrijven bij veldlopen van de Vlaamse Atletiekliga (VAL) uitlegt. 'Je moet dit kaartje aan je borstnummer vastmaken en bij de aankomst afgeven. Inschrijven hoeft niet, de jury merkt wel aan de finish wie er allemaal meeliep.'

Natuurlijk! Dat was ik vergeten. Het is dan ook elf maanden geleden dat ik nog eens aan de start van een cross kwam. Op het kaartje vul ik naam, seizoen, club en geboortedatum in. Inschrijvingsgeld moet je niet betalen, op voorwaarde dat je een VAL-borstnummer hebt. Oef, dat heb ik bij me en ook mijn clubshirt ben ik niet vergeten. Ik heb deze ochtend zelfs nieuwe spikes aan mijn schoenen bevestigd. Vijftien millimeter lang. Het lijken wel messen. Geef me een akker en ik ploeg die hier in een mum van tijd om.

Aan akkers is er inderdaad geen gebrek in Uitbergen. Door deze deelgemeente van Berlare stroomt de Schelde. Langs beide oevers liggen meer weilanden dan er huizen staan. Een niet echt hypermoderne tractor bij het loopbrugje naar het crossparkoers, verraadt dat we hier 'bij den boer' zijn. >

In Uitbergen komt het douchewater uit de ketel.

Links: Marcel Duffeleer.

Helemaal fenomenaal zijn de geboortedata van de drie granieten crossers

De kleedruimtes hebben alle uiterlijke kenmerken van een stal. Op een gasvuur staat een enorme ketel te pruttelen. Is dat de soep voor na de wedstrijd? Mis poes, het is water waarmee we straks verondersteld worden de modder van onze atletenlijven te schrobben.

Hoewel, modder? Als ik een verkenning rondje stap, kan ik nergens een morzel slijk bespeuren. Nochtans heeft het de afgelopen dagen flink geregend én hebben enkele clubleden me gewaarschuwd dat Uitbergen bekend staat om zijn verraderlijke modderstroken. 'Op sommige plaatsen lijkt het meer op een moeras', klonk het op de vrijdagavondtraining. Is het de felle wind die alle vocht heeft opgedroogd, of heeft men hier in allerijl tonnen zand over het parkoers gestrooid? Bij de jeugdwedstrijden zie ik zelfs atleten die zonder spikes lopen. Moet ik mijn spikes niet gauw afzagen?

Nummer elf

Ik geniet van de jeugdwedstrijden. Hoe jonger de lopers en loopsters, hoe feller hun ademhaling tekeergaat en hoe luider de aanmoedigingen van de meegeerde ouders en supporters. Eén beeld ontroert me: een moeder snelt naar haar finishende zoon, trekt hem snel een warme trui aan en geeft hem een pannenkoek om op krachten te komen.

Eerst lopen en dan een pannenkoek eten: dat lijkt me de juiste volgorde. In 1979 deed ik het volstrekt ver-

keerd. Een verjaardagsfeestje bij de rijkste jongen van de klas. Pannenkoeken eten. Ik verorber minstens tien stuks en zit net nummer elf achter mijn kiezen te prop-pen, als de zus van mijnjarige klasgenoot vrolijk roept: 'Ik heb een idee. We gaan buiten een wedstrijdje lopen. De winnaar krijgt twintig frank.' Gauw nummer elf doorslikken. Joepie, lopen! Ik win alle wedstrijdjes tegen leeftijdgenoten, die twintig frank kan me niet ontsnappen.

De zus telt af: drie, twee, één, start! Ik schiet zoals altijd meteen weg van de rest. Dat gaat goed. Halfweg, geen achtervolgers meer te zien. Straks ben ik rijk. Twintig frank. Dat zijn drie volle zakken snoep of zestien voetballers voor mijn Panini-stickerboek. De laatste rechte lijn: de (mooie) zus staat met het twintigfrankstuk in de lucht bij de denkbeeldige eindstreep. Mijn benen gaan nog vlot, maar mijn maag doet raar. Elf grotendeels onverteerde pannenkoeken in een maag die danig heen weer schudt, dat is vragen om problemen.

En ja, net voor ik mijn geldprijs krijg (en wie weet een zoen van de zus?), dwingt mijn maag me naar de kant. Ik kots pannenkoek nummers zes tot elf in de struiken net voorbij de aankomst. De horror op het gezicht van de zus vergeet ik nooit.

Sinds die dag heb ik een vreselijke afkeer van lopen voor geld én van mensen die kotsen na het lopen. Ik wend mijn blik liever naar de achterste regio's van

Rita Slabbynck, rode lantaarn bij de vrouwen.

Boven: starten aan de rand van het weiland.

Groen licht voor de veldloop in Uitbergen

1. Scheldezicht

Wat heb je nodig voor een cross? In Uitbergen volstaan twee modale weiden. Daarop tekenen die van Vlierzele Sportief een pittig parkoers. Het magnifieke Scheldezicht krijg je er gratis bij.

2. Magische prijzenkamer

Bij gebrek aan podiumruimte in de kantine van Uitbergen, bevinden de enveloppen met geld, cd-spelers, weegschalen, slazwiers én de microman zich in een lokaaltje eraan. Wie zijn naam hoort afroepen, mag de prijzenkamer in (nee, geen twee lopers tegelijk, dat kan die kleine ruimte niet aan!) en komt er met een brede lach weer buiten. Of bent u niet tevreden met een fles wijn én een vaatdoek?

3. Douchen in de stal

Douchen in Uitbergen gebeurt in vijf stappen: 1. Men neme een melkpannetje en plastic teit; 2. Men wandelt naar de enorme ketel water op het gasvuur; 3. Men schept water in het melkpannetje en giet dat over in de plastic teit; 4. Men laat het water afkoelen tot een niet levensbedreigende temperatuur; 5. Men behelpe zich met washand of - bij gebrek daaraan - hand.

een wedstrijd. Daar finishen ze vaak met de glimlach op het gelaat. Zoals Rita Slabbynck van VITA, die als laatste eindigt in de cross voor vrouwelijke junioren, senioren en masters. Hierna moet ik aan de bak. Dat ik een van de jongste masters ben, garandeert geen plaats in de spits van de wedstrijd. De onverwoestbare Ion Damian (geboortjaar 1953, zeventien jaar ouder dan ik, alstublieft!) strijdt nog altijd om de prijzen: hij wordt mooi derde. De rode lantaarn bij de masters heeft weinig haast vandaag. Ik ben al enige tijd aan de cooling-down bezig, als Marcel Duffeleer van Olympic Essenbeek Halle zich halfweg de laatste ronde bevindt.

Brede glimlach

Op dat moment vertrekt de seniorenwedstrijd. Het leiderskwartet (Aman Gameda, Lander Van Droogenbroeck, Abedi Kuma en Marc Vanderstraeten) stuift hem nog voorbij. Kan hij *Runner's World* vertellen of het erg is om als rode lantaarn te eindigen? Marcel vertoont een bijzonder brede glimlach: "Zeker, maar mag ik eerst douchen? Spreken we af in de kantine?" Goed idee, Marcel.

In de kantine vertelt hij: "Ik werk in een beschutte werkplaats in Halle. Ik denk dat ik er de enige ben, die loopt. Ik doe geen moeite om de anderen te overtuigen. Ik weet wat ik aan lopen heb: het is gezond en het ontspant me. Ik heb een abonnement op *Runner's*

World en leer elke keer iets bij.' Wow, dat is even schrikken: een werknemer van een beschutte werkplaats, die loopt én *Runner's World* leest. Marcel strooit zelfs enkele welgemeende complimenten in het rond.

Heeft hij een trainer? "Nee, dat hoeft niet. Tweemaal per week train ik op de club: 's woensdags op straat en 's vrijdags op de baan. Zo vaak ik kan, loop ik een cross of jogging.' Marcel moet daarvoor wel een beroep doen op autobestuurders. Vandaag zijn Marcel Swalens, Adelin Hemelings en Jean Basteleus zijn gezellen. Dat ze wanneer mogelijk Marcel op sleeptouw nemen, is opmerkelijk, maar helemaal fenomenaal zijn de geboortedata van deze granieten crossers: respectievelijk 1935, 1934 en 1938. Zij malen zonder problemen een cross van ruim zes kilometer af en behoren in de kantine tot de meest actieve paterbierdrinkers.

Heeft Olympic Essenbeek Halle een patent op mannen op wie leeftijd geen vat heeft? Dat lijkt zo, want in de spits van de seniorenwedstrijd loopt master Marc Vanderstraeten. Hij moet uiteindelijk vrede nemen met de vierde plaats. De bijna vijftien jaar jongere Lander Van Droogenbroeck wordt tweede, tussen de Ethiopiërs Gameda en Kuma. In de kantine wens ik de vader van Lander proficiat met de prestatie van zijn zoon. 'Hij is vandaag echt diepgegaan. Hij is helemaal kapot, hij staat nog te kot...' Nee, dat laatste woord hoeft ik echt niet te horen. <<